

ЛІТЕРАТУРА

1. Драч І. Соняшник: Поезії 1960–1970 років. Харків: Фоліо, 2016. С. 27–28.
2. Завертюк Н. Роль метафори в ранніх поемах Івана Драча. *Слово і час*. 2017. № 8. С. 13–18.
3. Тарнашинська Л. Українське шістдесятництво: профілі на тлі покоління (історико-літературний та поетикальний аспекти). Київ : Смолоскип, 2019. 632 с.

*Михайлова Катерина,
Кам'янець-Подільський
національний університет імені Івана Огієнка,
студентка 2 курсу навчально-наукового
інституту української філології та журналістики
Науковий керівник:
О.Трофимюк*

ІНТИМНА ЛІРИКА У ТВОРЧОСТІ ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА

Інтимна лірика завжди викликала підвищений інтерес у літературознавців та читачів, оскільки вона відкриває глибокі почуття та особисті переживання митців. У контексті української літератури ХХ століття інтимна лірика Василя Симоненка посідає особливе місце, так як зберігає актуальність та значимість навіть у сучасному літературному дискурсі.

Творчість Василя Симоненка відзначається глибокою емоційністю, що надає його поезіям особливого місця у літературі. Він майстерно висловлював свої переживання через вірші, наприклад, у рядках поезії «*Я тебе не сприймаю за істину*», «*Вона прийшла непрохана й неждана*» та багато інших. Поет використовував інтимні моменти з особистого життя, такі як кохання, туга,

втрата, для того, щоб передати найглибші почуття свого внутрішнього світу. Він демонстрував запеклу боротьбу та суперечності, що весь час тривали у серці молодого Василя Симоненка, це зробило його поезію зрозумілою для кожної людини, яка відчувала світле кохання [1, с. 14].

У віршах Симоненка провідними є такі теми, як самотність, бажання, розчарування, що розглядаються з великим емоційним навантаженням. Поет використовує метафори та алегорії, щоб відобразити особливість людини та її стосунки зі світом навколо. Також Симоненко вдається до використання деталей та образів, які викликають у читачів співпереживання та відчуття близькості. Він не боїться демонструвати свої найглибші переживання, створюючи поезію, яка зачаровує своєю щирістю та прозорістю. Поет майстерно поєднує простоту та глибину мови, створюючи враження емоційно насичених та запаморочливих образів. Він часто використовує образи природи, такі як вітер, дощ, квіти, щоб передати свої внутрішні почуття та емоції. Його поезія наповнена відтінками романтики, які відображають його глибокі стосунки зі світом. Крім того, Симоненко вміло використовує образні засоби, такі як порівняння, алегорії та гіперболи, для того, щоб підкреслити емоційний стан. Він створює поетичні образи, які здатні пробудити у читача найглибші емоції та враження.

У вірші *«Не бажая я нічого, хочу тільки одного»* поет виражає свою спрагу до єдиної хвилини з коханою, яка здатна забути минуле зло та змінити долю. У цьому вірші відчувається тонка рівновага між надією та меланхолією. Також відзначається спрага до ласки та забуття образ і колишніх кривд. Поезія його стверджує, що кохання – це складний і багатогранний досвід, який відображається у всіх аспектах життя.

У поезії «*В коханні і будні, і свята*» Симоненко зображує різносторонність кохання, яке включає в себе радість, жаль, свята і будні. Він підкреслює, що любов – це не лише моменти щастя, а й туга та розчарування. Поет відтворює відчуття напруження і розколу між пристрастю та болем, між сподіваннями та реальністю. Образи природи відображають почуття і відтворюють складність емоційного досвіду кохання. Відчуття тепла і пристрасті чергуються з холодними та роздумливими моментами, створюючи враження повноцінного життя, що переповнене різноманітними відтінками емоцій.

Надзвичайно глибока поезія «*Я тобі галантно не вклонюся*», у якій поет використовує образність для створення атмосфери та вираження своїх почуттів. Перш за все, образ ночі у вірші символізує темряву внутрішнього світу героя, його тугу та натхнення. Ніч стає метою для сповнення бажань та здійснення мрій, але водночас вона несе в собі печаль та самотність. Далі, образи марева та ранкової світлості створюють образну палітру поетичного відображення внутрішнього стану. Мареву може вказувати на нестабільність почуттів та відчуття химерності світу, тоді як ранкова світлість може символізувати надію та нове народження. Крім того, образи губ, що залишаються нецілованими, та очей, що палають як стиглі вишні, підсилюють емоційний заряд віршу та виражають почуття нездійсненого бажання та пристрасті [2, с. 334]. Усі ці образи допомагають передати глибину поетичного висловлення та створити атмосферу внутрішнього світу героя, його мрій та туги, а також підкреслюють складність його почуттів та внутрішнього стану.

Інтимна лірика Симоненка дозволяє розглядати його творчість як вираз внутрішнього світу поета, його бажань, сподівань та розчарувань. Він вміло

використовує мовні засоби, щоб передати складність емоційних переживань та глибину почуттів, що створює враження внутрішнього діалогу з читачем.

Таким чином, інтимна лірика Симоненка дозволяє розглядати його творчість як вираз бажань, сподівань та розчарувань. Він вміло використовує образи та мовні засоби, щоб передати складність емоційних переживань та глибину почуттів. Образність у поезіях Василя Симоненка є основними засобами виразності, які допомагають відтворити бачення митця, роблячи його творчість особливою та неповторною. Творчість Симоненка має великий емоційний заряд, що робить його поезію особливо привабливою для сучасних читачів. Він відкривав своє серце та душу у своїх віршах, створюючи зворушливі образи та запаморочливі метафори, які здатні доторкнутися до глибин людської душі.

Отже, творчість Василя Симоненка продовжує залишати свій великий слід в українській літературі, відзначаючись актуальністю, емоційною напруженістю та вишуканою поетичною мовою, яка привертає увагу як сучасних критиків, так і реципієнтів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бандура Т. Художня своєрідність поетики новелістичного жанру. *Наукові праці Кам'янець-Подільського національного університету. Серія: Філологічні науки*. Кам'янець-Подільський: Оіюм. 2010. Вип. 24. С. 61–68.
2. Дзюба І. Чарівник слова. *Українське слово: Хрестоматія української літератури та літературної критики ХХ ст.*: у 4 кн. Кн. 3. Київ: Рось, 1994. С. 330–336.
3. Симоненко В. Тиша і грім: поезії; проза. Харків: Важпромавтоматика, 2007. 352 с.